

גליון היכל הקודש

מוצאי שבת	הדלקת הנרות	אלעד
7:05	5:24	אלעד
7:07	5:14	בית שמש
7:06	5:32	בני ברק
7:05	5:25	חיפה
7:03	5:22	טבריה
7:04	5:10	יבנאל
7:04	5:16	ירושלים
7:05	5:22	מודיעין עילית
7:03	5:20	צפת

גליון שבועי יוצא לאור ע"י מוסדות היכל הקודש ברסלב בארה"ק
נתייסדו ע"י כ"ק מרן מוהרא"ש זי"ע
בנשיאות מורינו ראש הישיבה שליט"א

שעה 14, גליון 25 (693)

פרשת ויקהל, שבת פרה, שנת תשפ"ה לפ"ק

שיעורים כסדרן: נ"ך: מלכים-ב ט"ו-ט"ז | בבלי: סנהדרין צ"ה | ירושלמי: מועד קטן ה' | תוספתא: חגיגה ב' | רמב"ם: כלים ט"ו

מוהרא"ש מספר

מבקשים, צועקים, ומתרגזים

אדם צריך להיות בזה העולם ותרן גדול, כי אם איננו ותרן, אזי לא יצליח בחייו. בחיי היום-יום של האדם, הוא נתקל בבעיות רבות - הן מעצמו, הן מאשתו והן מהילדים. הן משכנים, הן מאנשי בית-הכנסת, והן מאנשי השכונה והחברה, ומכרחים להיות ותרנים, המותר מנצח תמיד, ומי שהולך ראש בראש - מפסיד.

אצל רבנו ז"ל הענין של ותרנות היה יסוד גדול מאד, אנחנו יודעים שרבנו ז"ל לא התעקש על שום דבר, אחד בא ואמר שחפץ <<<<

מילה של התחזקות

כשאתה מגיע הביתה ואתה שומע שאשתך צועקת על הילדים, הילד הזה הוא רע והילד הזה מחוצף, בולם רעים, וזה גורם לך לחשב רע עליה, שהיא משפילה את הילדים; מיד תקח את המושכות לידיך ותעזר במה שאתה רק יכול בדי שהיא תתאושש, הצעקות על הילדים הן מרוב שהיא מותשת.

בערב הוא זמן קריטי שצריכים להיות בבית לעזור לאשה עם הילדים, ואם אתה רוצה לשוחח ולהתאורר - תעשה את זה בזמנים אחרים, לא בערב כשהבית הפוך, כל הילדים צריכים בבת אחד כל אחד משהו אחר, הכל מבלגן, וכולם צועקים ובוכים; אז תרוץ הביתה וקח לידיך את המושכות עד שאשתך מתאוששת.

עכשו בשיש רק ילדים קטנים - זה קצת קשה, ובמשך הזמן הכל נהיה יותר קל, הילדים גדלים, דורשים מהם שכל אחד יעזר במשהו, והכל נהיה יותר קל.

ווארט על הפרשה

כל אשר נתן ה' חכמה בהמה. בפשוט פרוש המלה 'בהמה' - היא בהם, אבל רבנו מפרש מאד יפה את הפסוק (שיחות הר"ו, סימן טו), שהמלה 'בהמה' פרושה בפשוט בהמה, וזו חכמה להיות כמו בהמה, כפי שחז"ל אומרים (חלין ה'): על הפסוק (תהלים לו, ז): "אדם ובהמה תושיע ה'", שהפונה לאנשים חכמים, שעושים את עצמם כבהמה, הם עושים את רצון השם בלי חכמות. וכמו שאסף מבקש מהשם יתברך (שם עג, כב): "ואני בער ולא אדע בהמות הייתי עמך", ואים מכאן שהדרגה הכי גדולה היא, שהאדם יתנהג בתמימות ובפשיטות.

מה הפונה 'להיות כמו בהמה'? הפונה להתנהג בתמימות ובפשיטות; אני שם בצד את כל החכמות שלי, אני שם בצד את כל השכל שלי ואני עושה מה שאני צריך לעשות, מה שהקדוש ברוך הוא אמר לי.

הבעל שם טוב הקדוש זי"ע אמר: "אחרי כל החכמות שלי, אחרי כל הפונות שלי, אני שם הכל בצד, אני מאמין בתמימות"; צדיקים נמצאים בעולמות העליונים, אין לנו משג כמה גדולים הצדיקים, אנחנו אפלו לא יודעים עד כמה אנחנו לא יודעים, למרות זאת הבעל שם טוב הקדוש זי"ע אמר, כשזה מגיע לתפלה הוא מניח בצד את כל החכמות שלו. זה כמו שרבנו אומר כאן, שהאדם יהיה כמו בהמה, להתנהג בתמימות ובפשיטות.

כל הצדיקים הקדושים ובתוכם רבנו ז"ל, הזהירו מאד שלא נלמד בשום ספרי חקירה; לא מדבר על ספרי אפיקורסות רחמנא לצלן, אלא אפלו ספרים של הראשונים הקדושים כמו הספר 'מורה נבוכים', של הרמב"ם הקדוש, רבנו הקפיד מאד שלא ללמדו בו (עיין חיי מוהר"ו, סימן תז, תח, ט). למה? כי עם חקירות אי אפשר לעבד את השם, רק אם האדם הוא טפוש, הוא שם בצד את השכל והחכמות, ומאמין' שהקדוש ברוך הוא ברא את העולם, הקדוש ברוך הוא נתן לנו את התורה, הקדוש ברוך הוא משלם טוב לשומרי התורה, ומעניש למי שעובר על התורה - כף אפשר לעבד את השם. כפי שרבנו אומר (לקוטי מוהר"ו, חלק ב', סימן יב), עקר היהדות הוא לצית לתורה בתמימות ובפשיטות. מובא בספרים הקדושים (עיין ספר אור החיים, מאת רבי יוסף יצ"ק, פרק ב), שבתקופות שהגוים גזרו גזרות על היהודים, ראו שכל אלו שהלכו על פי החכמות שלהם לצערנו נפלו מדרך היהדות ולא נשאר מהם כלום, רק אלו שעבדו את השם בתמימות ובפשיטות הלכו באש ובמים במסירות נפש, ואצלם נשארה היהדות.

מוהרא"ש כותב שמדברי רבי נתן זכרנו לברכה מובן ש'מלחמת גוג ומגוג' לא תהיה מלחמה עם טנקים ופצצות, אלא המלחמה תתרחש אצל כל יהודי במח, זו תהיה מלחמה קשה ומרה, רגע אחד האדם יחשב: 'יש בורא עולם', אחר כך תהיה לו קשיה על האמונה; מלחמה שמתחוללת במח, חושבים: 'להשאר ביהדות או לא', 'שאשאר עם הזקן והפאות או לא', על הנסיונות הקשים והמרים האלו אפשר להתגבר רק אם הולכים בתמימות בלי שום חכמות, אני מאמין שהקדוש ברוך הוא נמצא כאן, ואני עושה מה שהקדוש ברוך הוא אומר.

במקומות מסוימים בפסח ובשאר המצוות הכניסו את הראש והמח בעקר ב'דקדוק המצוות', איך אפשר לעשות את המצוה יותר ויותר כראוי, אבל אצל הצדיקים הקדושים העקר היה 'השמחה' של המצוה, 'החיות' של המצוה. יהודי צריך להחיות את נפשו עם המצוות שהוא עושה; כשבאים בבקר לבית הכנסת להתפלל, מניחים תפלין, תחשב: למה אני מגיע לבית הכנסת? למה אני מניח תפלין? כי הקדוש ברוך הוא צוה! למה אני לובש ציצית? כי כך צוה הקדוש ברוך הוא! למה אני שומר שבת? כי כך צוה הקדוש ברוך הוא! כפי שרבנו אמר פעם: "כשאוחזים מצוה ביד כפיכול אוחזים את הקדוש ברוך הוא; כי מי צוה לאכל מצוה? הקדוש ברוך הוא, אז זה קאלו שאוחזים אותו בעצמו".

זו החכמה הכי גדולה, שאחרי שכבר זוכים להבין הכל, ממשיכים לעבד את השם בפשוט ונהנים מכל מצוה שעושים.

(אשר היה אל יואל, ויקהל תשפ"ב)

מטהרים מטמאת מת

בעזרת ה' יתברך

ערב שבת קודש פְּרֻשֵׁת צו, שבת פרה, ט"ו אדר ב', שנת ה'תשפ"ד

לכבוד חברי היקרים מארץ ישראל, ה' עליהם יחיו

השבויע אנחנו מטטהרים, כהכנה לחג הפסח; איך מטטהרים מטמאת מת? על ידי הכהן, על ידי הצדיק; אם מציתים לעצות של הכהן, של הצדיק – מטטהרים מטמאת מת.

רבנו אומר (לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן רמב) שטמאת מת היא מחשבות רעות, מחשבות של ניאוף רחמנא לצלן; ורק הכהן יכול לטהר מזה.

חברים יקרים, אחים יקרים, זכרו מה שמוהרא"ש למד אותנו, מהי חסידות ברסלב, מהו היכל הקודש; רק כשלוּמדים את ספרי רבנו אפשר להקרא מאנשיו של רבנו, אם לא לומדים את ספרי רבנו – אין שום שייכות עם רבנו.

מוהרא"ש מספר, פעם נסע רבי נחמן מטולטשין זכר צדיק לברכה עם אחד בשם יוסל פאראנטשיק; בעודם מדברים הוא ספר לרבי נחמן מטולטשין שהוא הכיר היטב את רבנו, הוא היה קרוב אל רבנו, ורבי נחמן מטולטשין ספר לרבי נתן שהוא פגש יהודי יוסל פאראנטשיק שהכיר את רבנו, ושהוא מקנא בו, צחק רבי נתן ואמר: "יוסל פאראנטשיק הכיר את רבנו? יוסל פאראנטשיק ראה את רבנו, אתה מכיר את רבנו, אתה קרוב אל רבנו, אתה לומד את ספרי רבנו – אז רבנו אתך.

אצל מקרבים חדשים יכול לקרות שטועים, שנותפסים לדברים לא חשובים, משנים מהדברים שראו אצל ההורים, נתפסים בדברים של מה בכך; דעו וזכרו שחסידות ברסלב היא לא כדי להמעיט ממנהגים יפים ומהדרך שראו אצל ההורים, חסידות ברסלב היא רק להפיח חיות שיחיו עם השם יתברך, שיחיו עם התכלית, ורק אם לומדים את הספרים – יש שייכות עם רבנו. כפי שרבנו אומר (לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן קצב): "פניו שכלו ונשמתו נמצאים בתוך ספרו", יוצא מזה שאחד שלומד את ספרי רבנו ז"ל – הוא מכיר את רבינו והוא חסיד ברסלב, אבל אם לא לומדים את הספרים – אין שייכות עם רבנו.

אחים יקרים, חזקו ואמצו בלמוד השיעורים שלכם בכל התורה כולה על פי סדר דרך הלמוד (המבואר בשיחות הר"ן, סימן עו), רבנו כותב לחתנו (מכתבי רבינו ז"ל, בריש ספר עלים לתרופה): "**בקשתי מאהובי חתני, שתלמוד בכל יום שיעור גמרא ופוסק, שלא תעשה חס ושלום מטפל עיקר, רק את האלקים ירא וכו', פי זה כל האדם**", רואים מזה מה רבנו רצה ומה היה העקר אצל רבנו – רק תורה ותפלה ויראת שמים.

תזהרו בימים הטרודים של ערב החג לעזר לאשה להוציא את החמץ ולהכניס את הפסח, תתנהגו ביראת שמים. אדם שצועק על האשה – הוא פרחח; אפילו אם הוא לובש קפטן ירושלמי, אז הוא פרחח עם קפטן; אם פוגעים באשה – אי אפשר להיות בהיכל הקודש, חגיגים להתנהג בדרך ארץ ויראת שמים. לדבר בדרך ארץ גדול, חגיגים לדבר יפה, אי אפשר לצעוק ולהציק.

אני צריך לקצור. שבת שמחה.

(עצתו אמונה צו-פרה תשפ"ד)

בזה, אמר רבנו ז"ל בסדר, בא אחר ורצה משהו אחר, אמר רבנו ז"ל בסדר, ולבסוף נתקיים רק מה שרבנו ז"ל רצה.

ידוע שרבנו ז"ל לא רצה שישמשו אותו בחנם, אף שכל אחד מאנשי שלומנו רצה לשמש את רבנו ז"ל, אף על פי כן רבנו ז"ל רצה שיהיה אדם בשכר, שהוא ישמשו ועזרנו.

פעם נכנס תלמיד אחד אל רבנו ז"ל וראה שכל החדר מלא עשן, אזי רץ אל השמש והחל לצעק עליו, מה אתך, רבנו ז"ל סובל על הראות, איך אתה נותן שכל החדר יתמלא עשן? והיות שהיה זה מחמת שנושר דבר מה על התנור, אזי נטלו תקפיד, ופתח את החלונות ואורר את החדר הקדמי.

וזה התלמיד של רבנו ז"ל נכנס אל רבנו ז"ל, וראה שרבנו ז"ל שוכב על המטה כאלו לא קרה דבר, אזי שאל את רבנו ז"ל, מדוע לא עשה רעש וצעק על השמש, ענה ואמר רבנו ז"ל: "פעם אחת מבקשים, פעם שניה כבר מגביהים את הקול, פעם שלישית נעשים בכעס, והאדם מאבד את עשתונותיו, ומתחיל לריב עם הזולת, ומפאת שלא רציתי להגיע לפעם השלישית, לא התחלתי עם הפעם הראשונה..."

תבינו מכאן את עמק השיחה, אשר זהו אחד מיסודות הוּתְרָנוּת, הנה פלוני עשה לי דבר כזה, גרם לי למה שגרם, וכדי שלא לבוא עמו במריבה, אזי כדאי וטוב יותר לשחק ולותר.

עד כדי כך מדת הוּתְרָנוּת, שעל האדם להיות ותרן לא רק עם אחרים, אלא עם עצמו. בדרך כלל חושבים מה גדלתו של אדם? שתובע מעצמו דברים למעלה מכוונתו למעלה מיכלתו, אך זו עצת היצר ולא גדלה כלל וכלל.

וכן על האדם להיות ותרן עם אשתו, כל הצרות בבית, וכל הפגמים בשלום בית באים מאי ותרנות, הבעל רוצה להראות שהוא בעלה הבית, אזי רב עם האשה ומדכא ומשפיל אותה, והתוצאה היא: א. או שמשפיל את אשתו כל-כך, עד שנופלת רחמנא לצלן בדכאון פנימי, וגורם לה לשבר עצבים, ועתה יש לו שבר כלי, זה גרם הוא כתוצאה מידו הקשוחה. ב. ואם היא חזקה מאד ומשיבה מנה אחת אפים, אזי או שהיא בורחת מהבית או שהיא בורחת ומגיעים לידי גרושין. וכן להפך - על האשה להיות ותרנית בבית, אף אם הבעל נרגז ועצבני, עליה לדעת איך לשחות בין הטפות. כי אם תלך בחמר הדין עם בעלה, אזי התוצאה: א. או שהבעל יפנס בדכאון, עד שיגיע לשבר עצבים, ויהיה כלי שבור. ב. או שתהיינה מריבות ויגיעו לידי גרושין. והכל מחמת שאין ותרנות בבית. כי יסוד השלום-בית זהו ותרנות, וזאת צריכים להחזיר היטב בלב.

וכן על האדם להיות ותרן עם הילדים. גדול הילדים קשה עד מאד, חנוך הילדים זהו מהעבודות הקשות ביותר, ובפרט בדור הזה שההפקרות כל-כך גדולה, צריכים לשמר על הילדים עד מאד. אין ללכת עמהם ראש בראש, בדוקא וכו', כי אז גם הילדים יתמרדו ועלולים לאבד את הבן או הבת.

וכן על האדם לנהג בוּתְרָנוּת עם השכנים, יש אנשים ששונאים את השכנים, והשכנים שונאים אותם מחמת שטיות, עקב פח אשפה וכדומה, שנאה כזו עד שאין מדברים ביניהם. ולא קולטים שעם השכן צריכים להיות בקשרים טובים, השכן גר בשכנות אליך, דלת בסמוך אליך, כשמוֹתרים לשכנים, אף שסובלים מהם לעתים, אבל אם הולכים במדת הוּתְרָנוּת, פועלים הרבה יותר.

אשרי האדם שהוא ותרן בכל דבר, ורוצה שכל אחד יזכה להכי טוב, ואזי גם הוא יזכה להכי טוב, אבל אם ירצה את הטוב רק לעצמו, אזי גם לו לא יהיה טוב, אשרי מי שמרבה לבקש מהשם יתברך שהוא יעקר מעצמו את המידות הרעות שלו, שהוא יותר לכל אחד, שהוא יהיה בקשר טוב עם כולם, יהיה לו טוב בעולם הזה ובעולם הבא.

(שיחות מוהרא"ש חלק י"ב ערך ותרן)

ללות כסף כדי לשלם שכירות?

שאלה:

לכבוד ראש הישיבה שליט"א,

דברתי עם חבר שלי שאין לי כסף לשלם שכר דירה, והוא אמר לי שראש הישיבה שליט"א אומר שדבר ראשון צריכים לשלם שכר דירה, ואם אין כסף שילוו בשביל זה; אמרתי לו שראש הישיבה שליט"א באמת אומר ששכירות היא הדבר הראשון, אבל לא שמעתי שצריכים ללות כסף בשביל זה.

רציתי לשאול מהי האמת, ובנתיים אני שומר על כל פרוטה, ואני רוצה לדעת האם ללות כסף בשביל זה.

יישר כח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך

יום ה' פרשת תצוה, ו' אדר, שנת ה'תשפ"ה

... גרו יאיר

קבלתי את מכתבך.

אמת, שכירות צריכים לשלם מיד, מוהרא"ש אומר ששכירות היא הדבר הראשון; שכירות מגיעה לפני אוכל, בשביל אוכל אפשר ללכת לשמחות, אפשר לקחת הביטה מבית המדרש וכו', אבל פשטאדם לא משלם שכירות - הוא ישאר בלי קורת גג לראשו, הוא ישאר בלי דירה.

אבל חס ושלום ללות כסף, חובות הם ספנה גדולה, צריכים להזהר מאד מחובות. רבנו אומר (ספר המדות אות תשובה, סימן מו): "מי שרוצה לשוב וזהו מלהיות בעל חוב", מי שרוצה לחזור בתשובה, מי שרוצה להיות יהודי פשוט - שיזהר מלהיות בעל חוב; חס ושלום ללות כסף, ללות כסף זו ספנה גדולה.

על כן אבקש ממך, שתתקח עבודה אפילו שזה לא נאה לך וכו', ואם אתה לא מצליח לכסות את ההוצאות שלך תלך לאסוף כסף. על פי ההלכה, אם אין לאדם כסף - מתר לו לקחת מצדקה, אתה גם יכול לעסוק בהפצת העצות של רבנו. קח שקית ספרים, קונטרסים וכו', ותחלק את זה בבתים; אנשים ירעיפו עליך הון רב, אנשים מחכים לספרים האלו, אנשים צריכים הרבה חיזוק; כך יהיה לך שפע גדול.

השם יעזור שתצליח בכל העניינים.

(עצתו אמונה תצוה תשפ"ה)

תוסח.

יום ב', י"ז באיר: כתב רבנו ז"ל מכתב לחזיו רבי יחיאל, שהיה אז בעיר קרימינשטאק, שהתחילו לרדף אותו אנשים רשעים, והוא התלונן לפני רבנו ז"ל, שרודפים אותו. אז כתב לו רבנו ז"ל מכתב זה.

וזה נסח המכתב:

בעזרת השם יתברך, יום שני פרשת בחקותי.

לאהובי אחי, חביבי וידידי, הרבני המופלא ומפלאי, חכם השלם וכו', מוריני הרב יחיאל צבי גרו יאיר ויופיע.

הגיעני מכתבו פה קהלת קודש ואסלב, והיה לי צער גדול מאד, איך מלאו לבם האנשים הרשעים האלו והעזו פניהם פלפף נגדה, ותמה אני, איך לא נמצא טוב לעמת רע פנגדם לבער הרע.

אהובי, אחי, נפשי ולבבי! אל תירא ואל תחת מפניהם, רק חזק ואמת בתורה וביראת ה' כל היום כמדבר בין שנינו. וזכות אבותיה מסיעתך.

כי כל זה לגדל אותך ולהרבות כבודך ולגדל שכלך; כי כמו שאי אפשר לכל מיני זרעונים לבוא לתכלית גדולם, אלא עד שנותניו מתחלה הגרעין בעפר, ואחר כך הגרעין נתבלה, ואחר בלותו יפרח ויצייץ ונעשה אילן גדול - כך הדבר הזה, שעל ידי זה שמשפילין אותך עד עפר, על ידי זה שתגדל ותצייץ ותפרח בעולם. אלו היו יודעין אלו הרשעים מאה, בודאי לא היו מבזין אותך, כי כל פונתם לרע.

ומהודענא למעלתו, כי בדעתי לישב בכאן קהלת קודש ואסלב לערף שלשה חדשים. ואחר כך אדעה, איך לפנות.

ומהודענא, שאוגתי מתחלה היה לה שנוי, ועלשו נתהפך; והולכת ומתמעטת בכחה בכל יום. וההוצאה בכאן מרבה, כי היה לי לעולם הוצאות בכאן ארבעה וחמשים אדמים, ותו לא מידי רק חיים ושלום.

מנאי אחיה אוהב נאמן הדורש שלום תורתך ומצפה לשמע ממנו בשורות טובות ולראותו בחיים ושלום.

נחמן בן מוריני הרב שמחה יצ"ו

ווגתי פורסת בשלום ווגתו. בתי מרים פורסת בשלום בקלכם, ולפרס בשלום תומכיו הנלוים אליו, חזקו ואמצו, כי יש שכר לפעלתכם בזה ובבא.

נחמן הנ"ל.

(המשך יבא א"ה - נלקח מספר "פעלת הצדיק")

אנשי שלומינו מתחזקים מחדש

במכתב מהשבוע ביום שני, ראש הישיבה שליט"א כתב התחזקות חזקה מאד, שהותירה רושם חזק מאד על אנשי שלומינו ועל יהודים רבים ברחבי העולם שקוראים את המכתבים בצמאון.

במכתב מביא ראש הישיבה שליט"א שעיקר הגדולה והכח של היהודי ניכרת כשהוא נופל, ולמרות זאת הוא מתחזק וחוזר אל השם יתברך. הנה המכתב לפניכם:

אחי, עכשו כשנפלת כל כך, אתה בכזו קטנות הדעת, עכשו במצב כזה וכו', אם תחזיק מעמד – אתה תזכה לדברים יפים. כפי שהיה אצל רבי נתן זכרונו לברכה, ספרו לרבי נתן שהיה יהודי שהיה צם משבת לשבת, כולם כבדו אותו, כולם קמו לפניו, אמרו לו "שבת שלום". ויהי היום, בלמוס תקף אותו, הוא חש ברע, הוא הרגיש שהוא עומד להתעלף, והוא נטל ידיים ולקח מהמצה של ערובי חצרות מבית המדרש. השמש ראה את זה, הוא חשב לעצמו 'היהודי הזה מרמה את כולם, הוא אומר שהוא צם, עכשו אני רואה שהוא גנב, הוא גונב את המצה של העיר!' בלי לשאול את היהודי מה קורה, הוא התחיל לצעוק בקולי קולות: "גנב! רמאי!!!" מי שנכנס לבית הכנסת השמש ספר לו את הספור, הוא בזה אותו מאד. לאותו אחד לא היה את ההתחזקות שלנו, מסכן הוא נפל כל כך, הוא עזב את היהדות ה' ירחם.

כשרבי נתן שמע את זה הוא אמר: "חבל, חבל; אם הוא היה מחזיק מעמד הוא היה מגיע לדרגה הכי גבוהה"; אין זו חכמה לעבוד את השם כשכלם נותנים כבוד, כשהכל הולך טוב, החכמה היא כשכלם מדברים עלי, כולם לועגים, כולם מבזים אותי – אני נשאר עבד נאמן להשם יתברך.

אבקש ממך אחי היקר חמדת לבבי, תתרומם, תתחיל עוד פעם, החכמה היא כשלא הולך טוב, החכמה היא עכשו, כשהכל שחור – לא לעזב את הרצון, את הגעגועים והתקוה. כמו שהולך הספור, לצדיק רבי נתן זכרונו לברכה היה תלמיד רבי שאול מטעפליק זכרונו לברכה, הוא היה עובד ה' גדול, הוא התפלל ולמד בהתלהבות אדירה. פעם היה רבי נתן בטעפליק וכשהוא ראה את העבודות שלו, איך הוא עובד את השם בכזו התלהבות – אמר לו רבי נתן: "שאול שאול, אני עדיין לא נהנה ממך; כשאראה ששאל נופל והוא מתרומם בחזרה וממשיך לעבוד את השם – אזי אהנה"; רבי נתן רצה להכין אותו לחיים, כי לא תמיד אפשר לבער אל השם יתברך ברציפות, מגיע לפעמים זמן שנופלים, ואז – מי שהוא חזק – הוא גבור אמת.

איך שמקבלים את השבת – כך מקבלים את פני הנשמה כשהיא עולה לעולם העליון. כשהאשה מדליקה נרות בשמחה, היא מקבלת את הנשמה הייתה בתוך, באהבה, כשיגיע הזמן לעלות לעולם העליון – יקבלו את הנשמה שלה בשמחה גדולה.

כך אומר רבי שמעון בר יוחאי (תקוני זוהר תקון ו, דף כג): "מאן דמקבלין אושפיזין" מי שמקבל את האורחים, איזה אורחים? "דאינון נשמתין יתריין" את הנשמה יתרה, "דאינון מרפיבין עליהו בערב שבת" שמגיעה בערב שבת, "באנפין צהובין" בפנים מאירות, "בתוך" בשמחה, "בענוגא" בתענוג, "בהאי עלמא" בזה העולם, "כד נשמתא ורוחא ונפשא נפיק מן גופיה מהאי עלמא, הכי מקבלין לון" כך יקבלו אותה, "בעלמא דאתי" בעולם הבא, "ואתמר בהון" על האדם הזה נאמר (תהלים פד, ד): "גם צפור מצאה בית וגו'".

"וכאה איהו" אשרי האדם, "מאן דמקבלין אורחין ברעו שלים" שמקבל אורחים ברצון טוב, "כאלו מקבלי אנפי שכינתא" כאלו הוא מקבל – את פני השכינה, "דבמדה דמדד בר נש" כי כמו שהאדם מתנהג, "כה מודדין ליה" מתנהגים אלו.

תבקשו מהשם יתברך שתוכלו להגיע בזמן, להדליק את נרות השבת ברוע, בשמחה ובנחת. רואים איך הסמ"ך מ"ם משגע אנשים; יום ששי בשבועות הקיץ הוא כל כך ארוך, ובכל זאת לא מספיקים להדליק את הנרות בזמן, רצים למקלחת בכניסת השבת, צועקים, מתעצבנים; כל זה גורם הסמ"ך מ"ם כדי שלא יקבלו את האורח, את שבת קדש – בשמחה וחדנה.

אמי שתחי' כבר היתה מתלבשת להדלקת נרות בכגד יפה, היא היתה אומרת: "עם הכגד שמדליקים את נרות השבת – יושבים בגן עדן"; המקור לזה הוא מהזוהר הנזכר לעיל שאומר, שכמו שמקבלים את השבת – כך יקבלו את פני הנשמה.

אשרי האשה שנכנסת לשבת בשמחה, בשלום ובאהבה. (עצתו אמתנה חקת תשפ"ב)

זכות הגליון השבוע הוא

לע"נ ר' שמואל אייזיק בן ר' יואל צ"ל
נלב"ע כ"ז אדר תשס"ד

חבורה	שעור דף היומי	מנחה ושל"ס	שחרית שב"ק	מנחה וקבלת שבת	ירושלים רח' רבי נחמן מברסלב 15
---	19:30	20 ד' לפני השקיעה מנחה ימי חול 15:00	9:15 ברכות שחרית ימי חול 9:00	20 ד' לפני השקיעה ערבית בימי חול 20:00	בני ברק רח' ירושלים 2
---	21:00	10 ד' לפני השקיעה	9:15 ברכות	5 ד' לפני השקיעה	טבריה רחוב משה שפירא 2
---	20:15	20 דק' לפני השקיעה	9:00 ברכות	15 ד' לפני השקיעה	אלעד רחוב הרב יוסף קארו 5
שמיעת שיעור יום ג בשעה 20:30 הכניסה לביהמ"ד מצד ימין בגינה	20:00	20 דק' לפני השקיעה	9:40 ברכות	5 ד' לפני השקיעה	בית שמש רח' נהר הירדן 25
---	20:30	30 ד' לפני השקיעה	9:00 ברכות	10 דק' לפני השקיעה	בית שמש רמה ד' 3- רח' נהרדעא 24
---	---	20 דק' לפני השקיעה	9:45 ברכות	10 דק' לפני השקיעה	מודיעין עילית רשב"ד 19
יום רביעי בשעה 21:30	21:30	30 ד' לפני השקיעה	9:15 ברכות	10 ד' לפני השקיעה	צפת רחוב צה"ל 1 (בנין יד עזרה)
שמיעת שיעור יום ד' בשעה 21:15	21:15	20 דק' לפני השקיעה	9:30 ברכות	10 ד' לפני השקיעה	ביתר רחוב אבא שאול 25 קומה עליונה
יום שני בשעה 21:00	---	סעודה שלישית 5 דק' לפני השקיעה	---	---	חיפה רחוב הרב הרצוג 12
---	---	סעודה שלישית 5 דק' לפני השקיעה	---	---	יבנאל רחוב המייסדים
---	---	סעודה שלישית 30 דק' לפני השקיעה	9:30 ברכות	15 ד' לפני השקיעה	